

TEJLOR
ADAMS

BEZ
IZLAZA

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2018.

Za Rajli

Poslato: 23. decembra u 6.52 po podne
Za: FatKenny1964@outlook.com
Od: amagicman13@gmail.com

Uradićemo to večeras. Posle toga biće nam potrebno prenoćište, gde ćemo moći da ostanemo nekoliko nedelja. I moram da znam – pouzdano – da si ti zaista pravi izbor za ono o čemu smo pričali. Pošalji mi brojeve. Zatim izbriši ovaj imejl, kao što ću i ja ukloniti tvoj.

Zaglavljn sam na nekom odmorištu pored puta u bestragiji, u Koloradu, mećava postaje sve gora, a ja sam na pragu da uradim nešto što kasnije neće moći da se ispravi.

Oh, da, umalo da zaboravim, srećan ti Božić.

SUTON

7.39 UVEČE

23. decembar

„Nosi se dovraga, Bing Krozbi.“

Darbi Torn nalazila se na desetak kilometara udaljenosti, vozeći uz Bekboun Pas, kada se brisač na njenim kolima slomio, a onaj poznati glas, u slivenom tonu basa i baritona, upravo je ulazio u drugi refren. Sada je to bilo i zvanično: dobiće svoj beli Božić, tako da bi mogao prestatu da zavija o tome.

Palcem je pokušala da promeni radio-stanicu (ništa osim zujanja), istovremeno posmatrajući kako se levi brisač klata poput slomljenog ručnog zgloba. Izvesno vreme razmatrala je mogućnost da ga pričvrsti selotejpom, ali na auto-putu nije bilo odmorišta – samo ivični nasipi od prljavog leda koji su se nizali i s leve i desne strane. U svakom slučaju, bilo ju je strah da se zaustavlja. Snežne pahulje bile su krupne i bljuzgave kada je prozujala kroz Džipsam pre otprilike sat i po, ali su se smanjile i postale sipkavije što se više pela. Sada su delovale hipnotički ispred farova, tokom čitave vožnje, pa je imala utisak i da joj je vetrobran nalik na nebo puno zvezda koje se lagano kreću.

Obavezni lanci, upozoravao ju je poslednji znak koji je videla.

Darbi nije imala lance za sneg. Bar ne još. Ovo je bila njena druga godina na Univerzitetu Kolorada u Bolderu, i nikada nije ni pomišljala da će se previše udaljavati od studentskog doma, ili makar nije planirala da odlazi dalje od Tržnog centra Ralfis. Prisetila se kako se prošlog meseca pešice vraćala odatle, polupijana, s ekipom poluortaka iz studentskog

doma, kada ju je neko od njih upitao (tek reda radi) gde namerava da ide za božićni raspust, pri čemu mu je Darbi bez razmišljanja odgovorila da bi bilo potrebno da se dogodi neko božansko čudo pa da je naterana da se vrati kući u Jutu.

Izgleda da je bog ipak čuo njene molitve, pošto je Darbinu majku blagoslovio rakom pankreasa poslednjeg stepena.

To je saznala juče.

Putem tekstualne poruke.

ŠKRIP-ŠKRIP. Nakrivljeni brisač ponovo je tresnuo o staklo, ali pahuljice su već bile dovoljno suve i njena kola išla su zadovoljavajućom brzinom, tako da je prednje staklo ipak ostajalo jasno. Pravi problem predstavljalo je gomilanje snega na putu. Žute oznake već su bile polusakrivene ispod nekoliko centimetara tog sveže napadalog belog zlata, pa je Darbi povremeno osećala kako se šasija njene *honde sivic* češe o površinu tih snežnih naslaga. Kao posledica toga, usledilo je neko vlažno kašljanje, svaki put sve gore, koje ju je sve više zabrinjavalo. U poslednjoj takvoj situaciji osećala je da volan podrhtava među njenim savijenim prstima. Još neki centimetar te bele prašine i ona će ostati zaglibljena tu, skoro tri hiljade metara iznad nivoa mora, s jedva četvrtinom rezervoara s benzinom, bez dometa mobilnog telefona, a društvo će joj praviti samo vlastite nemirne misli.

I mesingani glas Binga Krozbiya, pretpostavila je. Pevač je upravo rastezao poslednji refren dok je Darbi ispijala gutljaj već zagrejanog *red bula*.

ŠKRIP-ŠKRIP.

Čitava vožnja proticala je ovako – maglovito, zamorno probijanje kroz kilometre i kilometre podnožja brda i jednoličnih ravnica. Nije imala vremena za zaustavljanje. Sve što je danas stavila u usta bio je jedan jedini *ibuprofen*. Ostavila je uključenu stonu lampu u svojoj sobi u studentskom domu, ali to je primetila tek kada je napustila parkirište kod zgrade Drajden – nalazila se već predaleko da bi se zbog toga vratila. S obzirom na to da ništa nije jela, osećala je želudačnu kiselinu u grlu. Slušala je piratske diskove grupe *Schoolyard Heroes* i pratila *My Chemical Romance* na *ajpodu* (koji se do sada već ispraznio). Izbledele oznake za restorane brze hrane vrtoglavo su promicale pored nje. Bolder je nestao iz retrovizora oko podneva, a potom i horizont Denvera, onako

pun smoga, s flotom prizemljenih aviona, a na kraju je i omanji gradić Džipsam iščezao iza zavese sve gušćih pahuljica snega.

ŠKRIP-ŠKRIP.

Krozbijev *Beli Božić* je utihnulo, ali je otpočela naredna pesma u prazničnom duhu. Do sada ih je sve već dvaput odslušala.

Njena *honda* naglo je skrenula ulevo. *Red bul* prosuo joj se u krilo. Volan se ukočio u njenom stisku i ona se borila s njim nekoliko uznemirujućih sekundi, tokom kojih je osetila žmarce (*nemoj da se zaneseš, nemoj da se zaneseš*), pre nego što je iznova preuzela kontrolu, još se krećući napred i uzbrdo – ali gubeći brzinu. Kao da je automobil odbijao da povuče dalje.

„Ne, ne, ne.“ Nagazila je papučicu za gas.

Gume namenjene za sva godišnja doba okretale su se i grabile kroz gnjecavi sneg, ozbiljno uzdrnavši vozilo. Iz haube je počela da izbija para.

„Hajde, Plavko...“

ŠKRIP-ŠKRIP.

Svojim kolima dala je nadimak Plavko još kada je krenula u srednju školu. Sada je nagazila papučicu za gas, tragajući za bilo kakvim odgovorom i uzdajući se u vučnu snagu vozila. Dva iznenadna i uzastopna naleta snega tada su udarila u retrovizor, obasjana jarkocrvenim bleskom zadnjih svetala automobila. Usledio je neprijatan zvuk grebanja – Plavkova donja zaštita ponovo se očešala o snežni prekrivač. Kola su se mučila i vijugala, sada već znatno poljuljana, a onda...

ŠKRIP..

Levi brisač otkinuo se i odleteo.

Klonula je duhom. „Jao, *sranje*.“

Sada su se nadolazeće snežne pahulje lepile za levu polovinu vetrobrana, hitro se skupljajući na nezaštićenom staklu. Znatno je izgubila brzinu. U roku od nekoliko sekundi pogled na Državni put 7 suzio se na vidljivost tunela, kada je usled nemoći udarila po volanu. Oglasila se sirena, koju niko nije čuo.

Eto kako ljudi stradaju, shvatila je uz drhtaj, stresavši se. *U mećavama, skončaju zarobljeni u nekim pustim seoskim oblastima, gde ostanu bez benzina.*

Na kraju se nasmrt smrznuu.

Potegla je *red bul* – konzerva je bila prazna.

Isključila je radio, pa se nagnula napred na sedištu kako bi bolje osmotrila put, nastojeći da se priseti koje je bilo poslednje vozilo koje je danas videla. Pre koliko kilometara je to bilo? Bio je to narandžasti čistač snega, s natpisom CDOT* na vratima, koji je milio uz desnu traku, izbacujući pregršti ledenih iglica. Pre najmanje sat vremena. Kada je sunce još bilo na nebu.

Sada je samo sivkasti lampion klizio iza nazubljenih planinskih vrhova, a nebesa su poprimala modroljubičastu nijansu. Smrznute jelke preobraćale su se u nepomične siluete. Podnožje je tonulo u mračna jezera senki. Temperatura je bila četiri stepena Celzijusa, sudeći po izveštaju oznake *Šelove* benzinske pumpe koju je prošla pre pedesetak kilometara. Sada je sigurno još više zahladnelo.

A onda ga je ugledala: zeleni saobraćajni znak, delimično zatrpan snegom, s desne strane. Kao da ju je prenuo, uhvativši sjaj prljavih farova *honde*, u vidu neočekivanog odbleska: 365 DANA OD POSLEDNJE KOBNE NESREĆE.

To odbrojavanje verovatno je kasnilo nekoliko dana zbog snežne oluje, ali joj je, svejedno, delovalo jezivo. Godinu dana, tačno toliko, to je ovo veče činilo nekom vrstom sumorne godišnjice. Doživela je tu činjenicu neobično lično, kao grob neke bliske osobe.

A iza toga, još jedan znak.

ODMORIŠTE U BLIZINI.

Jeste li ikada videli jedno takvo mesto? To vam je isto kao da ste ih sva videli.

Dugačka građevina (centar za posetioce, sobe za odmor, možda i neka prodavnica ili kafeterija koju vode dobrovoljci), ugnežđena među jelkama šibanim vetrom i stenama ispucalih lica. Goli jarbol za zastavu. Panj nekog prastarog drveta, nalik na bubanj. Skup bronzanih statua zakopanih do struka; umetnički kutak koji su osnovali poreski obveznici, u čast nekog lokalnog doktora ili pionira. I deo parkinga, s nekoliko vozila – bili su to nesrećnici poput nje, koji su čekali da tuda prođu mašine za čišćenje i oslobode put od snega.

* Engl. skraćena za *Colorado Department of Transportation* (Odsek za javni saobraćaj Kolorada). (Prim. prev.)

Darbi je tokom vožnje od Boldera prošla na desetine sličnih odmorišta. Neka su bila veća, uglavnom bolje uređena, ali i manje izolovana. Međutim, ovo ovde, kako se činilo, beše upravo to koje je sudbina izabrala za nju.

JESTE LI UMORNI? To pitanje bilo je ispisano na velikom znaku plave boje. BESPLATNA KAFA UNUTRA.

Ali bila je tu i novija oznaka, s grbom u vidu orla, koji je ukazivao na Ministarstvo unutrašnje bezbednosti: VIDITE LI NEŠTO? KAŽITE NEŠTO.

I konačno, još jedan istaknut znak na samom kraju zaštitne rampe, u obliku slova T. Navodio je kamione i kamperske prikolice da skrenu levo, a manja vozila da idu desno.

Darbi ga je zamalo oborila.

Vetrobran joj je dotle već bio skoro sasvim zamagljen od teškog snega – i desni brisač je otkazivao – te je morala da spusti bočni prozor i golom rukom napravi slobodan krug na staklu. Tako se činilo kao da upravlja gledajući kroz periskop. Nije se čak ni potrudila da potraži mesto za parkiranje – iscrtane linije i ivičnjaci neće biti vidljivi sve do marta – pa je nekako uglavila Plavka iza sivog vozila bez prozora.

Ugasila je motor. Isključila svetla.

Tišina.

Ruke su joj se još tresle. Od preostalog adrenalina posle onog prvog proklizavanja. Stegla je pesnice, prvo desnu, a zatim i levu (*udahni, izbroj do pet, izdahni*), posle čega je ćutke posmatrala kako se snežne pahulje talože na vetrobranu. U roku od deset sekundi iščezla je i ona raščišćena kružnica na staklu. Već posle sledećih trideset sekundi bila je zatočena pod zidom sve tamnijeg ledenog prekrivača, suočavajući se sa činjenicom da najverovatnije neće stići u mesto Provo, u Juti, sve do sutra po podne. Ona optimistična prognoza ETA* procenila je da će se provući kroz mećavu na Bekboun Pasu pre ponoći, da će stići do Vernala najkasnije do tri sata posle ponoći, i da će posle toga uspeti malo da se naspava i povрати snagu. Sada je bilo već skoro osam sati uveče. Čak i da se uopšte ne zadržava zbog dremke ili obavljanja nužde, ne bi stigla na vreme da razgovara s majkom pre operacije. Taj vremenski prozor bio je ZATVOREN

* Engl. skraćenica za *Estimated Time of Arrival* – služba za procenu vremena potrebnog da se stigne s nekog mesta do neke druge određene tačke. (Prim. prev.)

NA NEODREĐENO VREME, kao i još jedan planinski prelaz, sudeći po njenoj aplikaciji s najnovijim vestima na mobilnom telefonu.

Pa dobro, posle operacije.

Eto, tada.

Sada je u *hondi* bilo mračno kao u grobu. Sneg se nagomilao svuda po staklu i svim drugim delovima, tako da je imala utisak kao da se nalazi u arktičkoj pećini. Pogledala je na svoj *ajfon*, tragajući za onim električnim sjajem – usluga beše nedostupna, a baterija joj je bila napunjena samo devet odsto. Poslednja poruka koju je primila stajala je i dalje otvorena. Prvi put pročitala ju je još na auto-putu u blizini Džipsama, dok je prelazila neki vlažni nasip, sav klizav od ledene pokorice, žureći pri brzini od osamdeset pet na sat, a istovremeno držeći maleni ekran koji joj je podrhtavao u ruci: *Trenutno je dobro.*

Trenutno. To je zvučalo kao vrlo zastrašujuće određenje. A to čak nije ni bilo ono najužasnije.

Darbina starija sestra Devon izražavala je misli putem emotikona. Njene poruke, uostalom, i njene objave na Tviteru, kao da su bile alergične na znakove interpunkcije; najčešće su to bili bujični izlivi bez daha, u traganju za rečenicom koja bi imala smisla. Ali ne i ovog puta. Devon je sada rešila da otkuca samo jedno *dobro*, što je okončala tačkom, a takvi sitni detalji ugnezдили su se u Darbinjoj utrobi poput čira. Nije to bilo nešto opipljivo, ali njoj beše dovoljno kao nagoveštaj toga da šta god se zbivalo u Bolnici Juta Vali, svakako nije bilo *dobro*, ali se istovremeno nije ni moglo iskazati elektronskom prepiskom.

Samo tri glupave reči.

Trenutno je dobro.

A eto gde se zatekla Darbi, drugorođena gubitnica koja nije ispunjavala tuđa očekivanja, zarobljena na pustom odmorištu negde ispod vrha Bekboun Pasa, zato što je pokušala da se utrkuje sa snežnom katastrofom preko Stenovitih planina, ali u tome, očigledno, nije uspela. Kilometrima iznad nivoa mora, opkoljena snegom u unutrašnjosti *honde sivik* iz 1994. godine, s uništenim brisačima, s telefonom na izdisaju, dok joj je ona zagonetna poruka sve vreme titrala u glavi.

Mama je trenutno dobro. Ma šta to, dovraga, značilo.

Kao devojčica bila je fascinirana smrću. Još nije bila izgubila ni baku ni deku ni s očeve ni s majčine strane, te je stoga smrt za nju i dalje

predstavljala samo apstraktan pojam, nešto što se posećuje i otkriva s pozicije turista. Dopadali su joj se izrezbareni simboli na grobovima – kada pritisnete pirinčanu hartiju na nadgrobnu ploču i potom preko toga protrljate crnom bojom, kredom ili voskom, kako biste dobili detaljni otisak. To je tako divno. Njena privatna kolekcija obuhvatala je stotine njih, od kojih je neke čak i uramila. Pojedini su poticali s krajnjih konačišta nepoznatih ljudi. Bilo je tu i poznatih ličnosti. Prošle godine čak je morala da preskoči grobljansku ogradu u Denveru, kako bi uzela otisak s groba Bafalo Bila. Dugo je verovala u to da će je ovaj njen mali hir, ova tinejdžerska opijenost smrću, bolje pripremiti za situaciju kada smrt istinski zakorači u njenu stvarnost.

Ali nije.

Nekoliko trenutaka sedela je u zatamnjenom vozilu, iznova i iznova iščitavajući Devonine reči. Palo joj je na pamet da će, ukoliko bude ostala u unutrašnjosti ove hladne komore sama sa svojim mislima, opet početi da plače, a sam bog zna da je već dovoljno suza isplakala tokom poslednja dvadeset četiri sata. Nije uspevala da se otrgne od toga. Ipak, nije smela ponovo da utone u taj isti glib. Kao što je Plavko zapeo u ovom dubokom snegu, kilometrima udaljen od mesta gde bi ljudi mogli da pomognu – i takva osećanja mogu da vas pokopaju ako im dozvolite.

Udahni. Izbroj do pet. Izdahni.

A sada kreni napred.

Zato je stavila *ajfon* u džep, otkopčala sigurnosni pojas, zaogrнула se vetrovkom preko dukserice s kapuljačom, s natpisom *Bolder art vok*, pa je na kraju stegla pesnice u nadi da, uz obećanu besplatnu kafu, ovo sumorno malo odmorište poseduje internet vezu.

U centru za posetioce obratila se prvoj osobi koju je ugledala, postavivši to pitanje o vaj-faj vezi, a taj čovek pokazao joj je prstom na jeftini natpis na zidu: *Vaj-faj za naše goste, zahvaljujući saradnji na koju je CDOT ponosan, s kompanijom Roud konekt!* Čovek je stao tačno iza nje. „Uh, ovaj... to košta.“

„Platiću koliko god treba.“

„Malo je skupo.“

„Svejedno, platiću.“

„Vidite ovo?“, pokazao je. „Iznos od 3,95 dolara na svakih deset minuta...“

„Samo želim da obavim jedan telefonski razgovor.“

„Koliko mislite da će to trajati?“

„Ne znam.“

„Ako nameravate da pričate duže od dvadeset minuta, možda će vas zanimati mesečna pretplata *Roud konekta*, što znači da bi vas to stajalo samo deset dolara za...“

„Dodavola, ortak, *u redu* je.“

Darbi nije nameravala da prasne. Dotle nije stigla ni da dobro osmotri tog tipa, pod sterilnim neonskim svetlima – kasne pedesete, žuta *karthart* jakna, jedna minduša i proseda jareća bradica. Podsećao je na gusara tužnog pogleda. Podsetila je samu sebe da je i on verovatno bio tu zaglavljnjen, a samo se trudio da joj pomogne.

Kako bilo, njen *ajfon* nije uspevao da se poveže na tu mobilnu mrežu. Prelazila je palcem preko ekrana, čekajući da se ona pojavi.

Ništa.

Onaj tip vratio se na svoje mesto. „Karma, ha?“

Ignorovala ga je.

Ovo mesto mora da je ličilo na tipičnu kafeteriju preko dana, ali u ovom času podsetilo ju je na pozne sate na autobuskoj stanici – preosvetljeno i pusto. Šank za kafu (*Espresso pik*) bio je zaključan i nalazio se iza zaštitne rešetke. Iza njega, dva industrijska aparata za kafu, s analognim dugmetima i pocrnelim poslužavnicima. Bajata peciva. Požuteli spisak pića na meniju navodio je nekoliko precenjenih vrsta kafe.

Centar za posetioce imao je jednu prostoriju – u obliku dugačkog pravougaonika, prateći gredu na tavanici, s javnim toaletima u pozadini. Drvene stolice, ravan sto i klupe poređane uza zid. Odmah u blizini bio je postavljen bankomat i police s turističkim brošurama. U toj odaji vladao je utisak pretrpanosti, a bilo je zagušljivo kao u truhu neke pećine, uz oštar miris *lisola*.

A obećana besplatna kafa? Na pultu *Espresso pika*, napravljenom od kamena, mogle su se videti nanizane stiroporske čaše, salvete, kao i dva bokala na pločama za zagrevanje, ali sve to iza sigurnosne pregrade. Na jednom je pisalo KAFA, a na drugom KOKO*.

* Trebalo je da piše CHOCO – topla čokolada ili čokoladno mleko. (Prim. prev.)

Neko na državnom položaju obična je nula kad je reč o pravilnom pisanju.

U nivou njenog skočnog zgloba zapazila je da je malter napukao i da se kamenje olabavilo. Jedan udarac mogao bi da utiče na to da se zidić obruši. To je nerviralo jedan opsesivno-kompulzivni delić Darbinog mozga. Poput potrebe da gricka nokat.

Onda je začula zujanje nalik na titranje krila skakavca, pa se zapitala da to nije možda od generatora za struju, pomoću kojeg je ovaj lokal radio. Tu bi možda mogla da se resetuje veza s internetom. Okrenula se ka neznancu s jarećom bradicom. „Da niste možda ovde negde videli telefonsku govornicu?“

Čovek je površno pogledao ka njoj – *ah, ti si još ovde?* – i samo odmahnuo glavom.

„Imate li vi mobilni signal?“, upitala ga je.

„Ne, još od Vajt Benda.“

Srce joj je potonulo. Sudeći po regionalnoj mapi na zidu, ovo odmorište nosilo je naziv *Vanapa* (što je u grubom prevodu značilo Mali đavo, zahvaljujući jeziku lokalnog plemena Pajute). Tridesetak kilometara severno postojalo je novo odmorište – slično nazvano *Vanapani*, u značenju Veliki đavo – a zatim, još nešto manje od dvadeset kilometara dalje odatle, nizbrdo, nalazio se grad Vajt Bend. A večeras, veče uoči snežnog smaka sveta, ili snežne apokalipse, ili Snegodzile, ili kako god da su meteorolozi to nazivali, imala je utisak da se Vajt Bend nalazi čak na Mesecu...

„Ja sam uhvatio signal napolju“, začuo se drugi muški glas.

Iza njenih leđa.

Darbi se okrenula. On se oslanjao na ulazna vrata, s jednom šakom na kvaci. Prošla je tačno pored njega kada je prvi put ušla (*kako li sam propustila da ga primetim?*). Taj tip bio je visok, širokih ramena, možda godinu ili dve stariji od nje. Mogao je biti jedan od onih momaka iz udruženja *Alfa Sig*, na čije je zabave išla njena cimerka, sa zalizanom kosom, u zelenoj jakni s natpisom *Grin fejs* i stidljivim osmehom na licu. „Doduše, ukazala mi se samo jedna crta, i to samo nekoliko minuta“, dodao je. „Moja mobilna mreža je, uf, *T-mobajl*.“

„Moja takođe. Gde?“

„Tamo napolju, kod onih statua.“

Ona je klimnula glavom, uzdajući se u nadu da joj je baterija još dovoljno napunjena za taj jedan poziv. „Da li slučajno... hej, zna li iko od vas kada će doći čistači za sneg?“

Obojica muškaraca odrično su odmahnuili glavom. Darbi nije prijalalo da stoji između njih dvojice; morala je neprestano da okreće glavu s jedne na drugu stranu.

„Čini mi se da su sistemi za hitne slučajeve zakazali“, prokomentarišao je onaj stariji, pokazujući na oblast gde se nalazio AM/FM uređaj iz doba devedesetih, koji je zujao na šanku. Bio je to izvor onog statičnog zujanja nalik na insekte, koji je prethodno čula. I radio je bio zabavljen u toj nekoj vrsti kaveza s rešetkama. „Kada sam ja stigao ovde, svirala je neka starinska i ESA muzika, po zastareloj tehnologiji“, dodao je. „Ali sada samo čuti, možda je radio-predajnik zatrpan snegom.“

Ona je tada provukla ruku kroz sigurnosnu pregradu i uspravila antenu, čime je samo doprinela tome da ono pucketanje postane bučnije. „Ipak je bolje od Binga Krozbija.“

„A ko je taj Bing Krozbi?“, zanimalo je mladića.

„Jedan od Bitlsa“, objasnio mu je onaj stariji čovek.

„Aha.“

Darbi se već svideo taj stariji muškarac, pa je zažalila što je onako grunula na njega zbog vaj-faj veze.

„Ne razumem se baš najbolje u muziku“, priznao je mladić.

„To je bar očigledno.“

Na velikom stolu zapazila je špil već izlizanih karata, s vidljivim savijanim ušima. Očigledno su služile za pokerašku igru teksaski holdem, koja je zbližila dvojicu stranaca zatečenih nevremenom.

Iz pravca toaleta čulo se puštanje vode na klozetskoj šolji.

Trojica neznanaca, zaključila je.

Ubacila je telefon nazad u džep, shvativši da obojica muškaraca i dalje bulje u nju. Jedan spređa, drugi otpozadi.

„Ja sam Ed“, predstavio joj se onaj stariji.

„Ja sam Ešli“, kazao je potom mlađi.

Darbi im nije otkrila kako se zove. Laktom je pogurala izlazna vrata, istupivši natrag na hladnoću ispod nule, pa je brzo zavukla ruke u džepove jakne. Pustila je da se vrata zanjiju iza nje, pri čemu je još čula kako